

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: L.H., zastoupeného: JUDr. Radek Bechyně, advokát se sídlem Legerova 148, 280
 02 Kolín, **proti žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, 306
 13 Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.9.2015 č.j.
 DSH/9917/15,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků, ze dne 9.6.2015 č.j. MMP/105/326/15, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) a písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, za což mu byla uložena pokuta 11.250,-Kč, zákaz řízení všech motorových vozidel na 9 měsíců a náhrada nákladů řízení 1.000,-Kč.

Žalobce v žalobě namítal neprovedení jím navržených důkazů, kdy žalobce považoval za nedostatečné vyslechnutí dvou ze tří zasahujících policistů. Žalobce se tak cítil zkrácen na svých právech, domníval se, že svědecké výpovědi měly být provedeny všechny, neboť by správnímu orgánu mohly uniknout podstatné skutečnosti, které by mohly prokázat nevinu žalobce. Dále podle žalobce správní orgány nevyvrátily jeho tvrzení, že nápoj, ve kterém mohl být obsažen alkohol, požil až po zastavení vozidla. V takovém případě by zjevně nemohl spáchat přestupek, ze kterého byl obviněn. Žalobce poukázal na to, že je zjevné, že

podle naměřené hladiny alkoholu se nejednalo o zbytkový alkohol, a žalobce uváděl pravděpodobnou verzi jednání, které nemá znaky přestupku, neboť v tom případě by vozidlo neřídil po požití alkoholického nápoje. Podle žalobce toto tvrzení bylo žalovaným okrajově zmíněno a dále se jím žalovaný nezabýval. Dále se žalovaný podle žalobce nezabýval skutečností, zda žalobce naplňuje materiální znaky přestupku. Žalovaný konstatoval, že mělo dojít k závažnému porušení veřejného zájmu, jímž je skutečnost, aby se na pozemních komunikacích pohybovalo co nejmenší množství řidičů řídících pod vlivem alkoholu či jiné návykové látky. V tomto případě však podle žalobce nebylo jednoznačně prokázáno, že by došlo k naplnění alespoň formálních znaků přestupku, a s ohledem na nejasnosti celé věci považuje tak žalobce odůvodnění materiálních znaků za nedostatečné.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby s tím, že provádění dalších důkazů by bylo již nadbytečné, neboť by nemohlo stávajícímu zjištění skutkového stavu přinést žádnou přidanou hodnotu. Výsledky dvou ze tří zakročujících policistů s dalšími důkazy jako oznámení o přestupku, výsledky dechových zkoušek, ověřovací list přístroje Dräger tvoří podle žalovaného uzavřený řetězec důkazů, který vinu žalobce ze spáchání přestupku jednoznačně prokazuje. Vzhledem k tomu, že žalobce své tvrzení o požívání alkoholu až po ukončení řízení vozidla nezahrnul do odvolacích námitek, neměl žalovaný důvod se tím zabývat hlouběji, když veřejný zájem na přezkumu rozhodnutí v jiném rozsahu nebyl shledán. Správní orgán I. stupně se s tímto tvrzením žalobce řádně vypořádal a žalovaný se s jeho úvahou plně ztotožnil. Žalovaný se materiálním znakem ve svém rozhodnutí důkladně zabýval na straně 6-7 žalobou napadeného rozhodnutí a plně na tuto argumentaci ve vyjádření k žalobě odkázal. Ze spisového materiálu podle žalovaného nevyplynuly žádné okolnosti nasvědčující tomu, že by materiální znak přestupku nebyl naplněn, ani žalobce takové skutečnosti neuvedl, když jeho tvrzení, že alkoholický nápoj požil až po ukončení řízení, bylo provedenými důkazy zcela vyvráceno. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21.9.2010 č.j. 8As 59/2010-78 vychází právní rámec z tzv. nulové tolerance k hladině alkoholu v krvi řidiče, v případě žalobce byla zjištěna hodnota 0,43 ‰ alkoholu v krvi, což není marginální hodnota. Není tedy vůbec objektivní důvod se domnívat, že by absentoval v jeho případě materiální znak přestupku.

Součástí správního spisu je oznámení o přestupku ze dne 27.12.2014, podle něhož žalobce v tento den v 15:59 hod. řídil osobní motorové vozidlo RZ ... v Plzni ulicí Papírenská 3 ve směru od Slovanské k Zahradní ulici a na výzvu policisty se podrobil dechové zkoušce a byla mu naměřena analyzátozem dechu Dräger, výr.č. 0056 hodnota v 15:54 hod. 0,67 ‰ alkoholu a v 16:02 hod. 0,65 ‰ alkoholu. Dále podle oznámení žalobce nepředložil řidičský průkaz a nežádal lékařské vyšetření. S naměřenou hodnotou měl souhlasit. Žalobce se vyjádřil do oznámení tak, že nežádá lékařské vyšetření s odběrem biologického materiálu. Součástí spisu jsou dále papírové výtisky z přístroje Dräger s uvedenými hodnotami a podpisem žalobce, kalibrační protokol a protokol o zkoušce týkající se analyzátoru dechu stejně jako ověřovací list přístroje. Dále je součástí spisu úřední záznam PČR ze dne 27.12.2014, podle něhož hlídka prováděla kontrolu žalobce v ulici Papírnická 3, tedy před hlavním vchodem Billa. V dané věci se jednalo o vozidlo Alfa Romeo 156 šedé barvy. Řidič měl předložit všechny doklady předepsané pro provoz motorového vozidla, ale nepředložil řidičský průkaz a tak byl ztotožněn podle občanského průkazu. S výsledky kontrolního měření měl souhlasit a výtisky podepsal. Byl poučen o možnosti lékařského vyšetření na vlastní náklady, což na

místě odmítl. Měl uvést, že začal popíjet v 15 hod. a měl vypít jedno desetistupňové pivo v množství půl litru do doby okolo 15:30 hod., jízdu pak započal v 15:45 hod. a do obchodního domu si jel koupit něco k jídlu. Ve vozidle měl jet sám. Z řidiče byl cítit zápach alkoholu. Policejní orgány rovněž pořídily úřední záznam o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů před anebo během jízdy.

Žalobce ve vyjádření ze dne 2.4.2015 uváděl, že vozidlo pod vlivem alkoholu neřídil, a že nápoj, v němž mohlo být jisté množství alkoholu, požil až po zastavení vozidla na parkovišti, a to zcela neúmyslně a nevědomky, neboť se dle obalu jednalo o nealkoholický, byť již otevřený nápoj, a je možné, že tento nápoj smíchaný s alkoholem zanechal ve voze někdo z jeho přátel. Podle žalobce tuto skutečnost jsou schopni dosvědčit jeho přátelé, kteří s ním v době spáchání přestupku cestovali, a které prý policista neuvedl do záznamu proto, že to prý bude pro něho lepší, čímž byla narušena práva žalobce jako účastníka řízení. Údaje o dalších cestujících žalobce na výzvu správního orgánu předá. Dále žalobce žádal o prokázání, pokud měl pod vlivem alkoholu řídit, zda s ohledem na naměřenou hodnotu mohl být pod vlivem, a to tak, aby to mělo vliv na jeho reakce.

Správní orgán I. stupně nařídil jednání na 12.5.2015 a předvolal k němu žalobce prostřednictvím svého zástupce, kdy předvolání bylo doručeno 18.4.2015 do datové schránky zmocněnce. Dne 7.5.2015 správnímu orgánu I. stupně došla omluva zmocněnce z jednání z důvodu účasti na jiném ústním jednání v daný den, kde účast zástupce je nezbytně nutná. Současně bylo zjištěno, že i žalobce se nemůže dostavit osobně z důvodu plánovaného pobytu v zahraničí. K tomu zástupce žádal o nařízení nového termínu jednání. Správní orgán I. stupně provedl jednání v nepřítomnosti žalobce i jeho zástupce AK Linhart o.s. Z tohoto jednání se rovněž omluvou ze dne 19.4.2015 omluvil svědek F.K. s odůvodněním, že studuje na Vyšší policejní škole v Praze a je tam po celý týden od pondělí do pátku. Ve škole mu pro tuto záležitost volno neumožní z důvodu zameškání vyučování, kdy vyučovací hodiny se nenahrazují.

Při jednání dne 12.5.2015 svědek nadst. T.N. vypověděl, že k žalobci nemá žádný osobní vztah. S předmětným vozidlem stáli na křižovatce ulic Zahradní a Modřínová a Habrová a zaregistrovali vozidlo Alfa Romeo, které od ulice Slovanská následně odbočilo do ulice Zahradní. Toto vozidlo vypadalo podezřele, proto se za ním rozjeli a v ulici Papírnická před obchodním domem Billa je zastavili a zkontrolovali. Řidič nepředložil na výzvu řidičský průkaz. Dále se podrobil dechové zkoušce, kdy byl naměřený výsledek 0,67 ‰ a při opakované zkoušce 0,65 ‰ alkoholu v dechu. Žalobce byl poté poučen, zda souhlasí s dechovými zkouškami, nebo pokud nesouhlasí, že by ho odvezli na lékařské vyšetření k odběru krve. Žalobce se zkouškami souhlasil a podepsal je. Nepožadoval lékařské vyšetření. Poté bylo se žalobcem sepsáno oznámení o přestupku, do něhož se vyjádřil tak, že nežádá lékařské vyšetření. Podle svědků se ve vozidle nacházel pouze řidič. Byl ztotožněn dle občanského průkazu a následnou lustrací s negativním výsledkem, tedy že nebylo po obviněném vyhlášeno pátrání, ani že vozidlo nebylo odcizeno. Fotografie souhlasila. K záměně řidiče podle svědka nemohlo dojít, neboť řidič byl ve vozidle sám a po celou dobu ho měli na dohled. Od zastavení měli žalobce po celou dobu na dohled, viděli do vozidla a žalobce neprováděl žádné úkony. Stejně tak neprováděl žádné úkony během doby, kdy vystoupil z vozidla do doby podrobení se dechové zkoušce. Svědek vyloučil, že by žalobce od

zastavení do provedení dechové zkoušky požil nějakou tekutinu či potravinu. Svědek uvedl, že zastavené řidiče nenechávají ani kouřit, takže by mu toto nebylo umožněno.

Svědka K.B. rovněž potvrdil, že nemá žádný osobní vztah k žalobci. V předmětný den ke křižovatce, kde stáli se služebním vozidlem, přijíždělo vozidlo Alfa Romeo, které jelo trochu rychleji, proto se rozhodli ho zastavit. Vozidlo odbočilo na parkoviště před obchodní dům Billa, kde ho zastavili a zkontrolovali. Vozidlo měli po celou dobu na dohled po zaregistrování do zastavení. Přistoupili po zastavení k vozidlu a řidiče vyzvali k předložení dokladů, kdy předložil doklady kromě řidičského průkazu. Následně byl vyzván k dechové zkoušce, která byla pozitivní. Pak se podrobil opakované dechové zkoušce, tyto zkoušky postačovaly, proto již třetí nebyla prováděna. S výsledky zkoušek žalobce souhlasil. Byl poučen o skutečnosti, že v případě nesouhlasu bude převezen na lékařské vyšetření k odběru krve. Jelikož však souhlasil, nežádal provedení lékařského vyšetření s odběrem krve. Toto stvrdil svým podpisem. Ve vozidle byl pouze řidič. Byl ztotožněn dle občanského průkazu a následnou lustrací v registru obyvatel a fotografie rovněž souhlasila. K záměně řidiče podle svědka nemohlo dojít, neboť byl ve vozidle sám a po celou dobu silniční kontroly ho měli na dohled. Jelikož ho viděli po celou dobu od zastavení vozidla až do vozidla, nebyla zde patrná žádná manipulace s jakýmkoliv předmětem. Po zastavení ihned přistoupili k vozidlu, ze kterého žalobce vystoupil, takže ani neměl prostor pro jakoukoliv manipulaci s nějakými předměty. Svědek vyloučil, že by bylo možné, aby žalobce od zastavení do provedení dechové zkoušky požil nějakou potravinu či tekutinu, neboť žalobce po zastavení vystoupil z vozidla, takže by ho nenechávali požit jakékoliv jídlo nebo pití. Rovněž ve vozidle nezaznamenali, že by žalobce jedl nebo pil, ani svědek nezaznamenal, když nahlížel do vozidla, že by se zde nacházelo nějaké jídlo či láhev s pitím. K požití alkoholu se měl žalobce doznat. S přestupky souhlasil a nic nerozporoval.

Správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku s tím, že při stanovení viny vycházel ze spisového materiálu vedeného PČR, Krajským ředitelstvím policie Plzeňského kraje, především z oznámení přestupku, s nímž v důležitých bodech koresponduje i úřední záznam zakročujících policistů, dále výtisky z tiskárny AAD a o listinných podkladech, které v důležitých bodech korespondují, nemá správní orgán žádných pochybností, proto je hodnotí jako věrohodné. Dále správní orgán vycházel ze svědeckých výpovědí zakročujících policistů. Podle správního orgánu tyto spolu v důležitých bodech korespondují, shodují se ve významných skutečnostech potřebných pro posouzení věci i s ostatními podklady ve spise, proto je správní orgán hodnotil jako věrohodné. Nebylo zjištěno, že by policisté měli jakýkoliv osobní vztah k žalobci, tedy lze důvodně předpokládat, že nemají zájem na výsledku řízení, ani na tom žalobce svou výpověď poškodit. Při svědecké výpovědi uváděli toliko skutečnosti, které vnímali svými smysly při výkonu služebních povinností. Z jejich výpovědí jednoznačně vyplývalo, že řidičem vozidla byl žalobce, přičemž řidič od zastavení vozidla do podrobení se dechovým zkouškám, po celou dobu byl pod dohledem hlídky PČR, kdy nedošlo z jeho strany k jakémukoliv požití potravin či nápoje. Protože skutečný stav věci byl zjištěn úplně a přesně, další důkazy by byly nadbytečnými, proto správní orgán neprováděl výslech policisty F.K., jakožto třetího člena zakročující hlídky, který se z podání svědecké výpovědi řádně omluvil. Další obstarávání důkazů by tak bylo v rozporu se zásadou rychlosti a hospodárnosti správního řízení a bylo by nadbytečné. K námitce žalobce správní orgán konstatoval, že jeho tvrzení o požití alkoholu až po zastavení

na parkovišti bylo vyvráceno svědeckými výpověďmi policistů, kteří jednoznačně vyloučili, že by žalobce po zastavení vozidla do provedení dechové zkoušky požil potravinu či tekutinu, přičemž měli žalobce po celou dobu pod dohledem. Podle svědka B. rovněž ve vozidle žalobce, když do něj nahlédl, se nenacházely žádné potraviny nebo nápoje. Podle správního orgánu je také s podivem, že pokud by si žalobce nebyl vědom požití alkoholického nápoje, ale dechové zkoušky byly pozitivní, že by tuto skutečnost nesdělil hned při silniční kontrole do oznámení přestupku. Podle policistů rovněž žalobce s přestupky souhlasil a nijak je nerozporoval. K námitce dalších osob jedoucích s žalobcem ve vozidle správní orgán uvedl, že rovněž toto tvrzení bylo vyvráceno svědeckými výpověďmi policistů, neboť dle obou svědků se ve vozidle nacházel pouze řidič, proto tvrzení žalobce o spolucestujících přátelích žalobce hodnotí správní orgán jako nevěrohodné a účelové, kdy i v úředním záznamu PČR je uvedeno, že řidič se ve vozidle nacházel sám. Ze spisu ani ze svědeckých výpovědí policistů nevyplývají žádné skutečnosti nasvědčující nestandardnímu či nezákonnému postupu policistů při kontrole a nebyl shledán ani jiný důvod, pro který by policisté měli zájem popírat přítomnost dalších osob ve vozidle. Podle správního orgánu žalobce i tuto skutečnost ohledně osob cestujících s ním ve vozidle mohl vyjádřit již na tiskopis oznámení přestupku, což neučinil. K požadavku žalobce na prokázání, zda měl alkohol vliv na jeho reakce, správní orgán konstatoval, že zákon o provozu na pozemních komunikacích striktně zakazuje řídit vozidlo pod vlivem alkoholu, přičemž dechovými zkouškami bylo prokázáno, že se žalobce pod jeho vlivem nacházel, když po odečtu odchylky měřicího zařízení bylo zjištěno v krvi žalobce nejméně 0,46 ‰ alkoholu. Podle správního orgánu není nutné a nelze ani objektivně zpětně zkoumat a zjišťovat reakce řidiče v době silniční kontroly, respektive vliv alkoholu na jeho reakce, když v řízení bylo jednoznačně prokázáno, že se žalobce v době řízení vozidla nacházel pod jeho vlivem. Správní orgán poukázal na to, že v České republice vždy platila a platí nulová tolerance alkoholu u řidičů vozidel.

Správní orgán k omluvě zástupce žalobce z jednání nařízeného na 12.5.2015 uvedl, že omluvu neakceptoval, neboť náležitou omluvou se rozumí omluva včasná, řádně zdůvodněná a prokazující důvod nepřítomnosti. V daném případě chyběla řádnost omluvy, tj. nebyla náležitá, neboť nebyl doložen její důvod. Řádné doložení důvodu omluvy je vždy na osobě, která ji činí, neboť na základě jí doložených dokumentů následně správní orgán tuto vyhodnotí. Omluva žalobce ani jeho zmocněnce nebyla správním orgánem vyhodnocena jako řádná, neboť žalobce prostřednictvím svého zmocněnce tvrzené důvody jejich nepřítomnosti na jednání nijak nedoložil. K omluvě nebyl přiložen žádný podklad prokazující pobyt žalobce v zahraničí v den jednání, jako například cestovní doklad, stejně tak nebyl dodán podklad prokazující účast zmocněnce u jednání u jiného orgánu, jako například předvolání k jednání. V ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích je stanovena možnost projednání věci v nepřítomnosti obviněného z přestupku, přičemž neexistuje legální definice pojmu „náležitá omluva“ či „důležitý důvod“, čili posouzení náležitosti omluvy spadá zcela do diskreční pravomoci správního orgánu. Správní orgán poukázal na to, že v předvolání k jednání byl žalobce poučen o tom, že projednání přestupku může proběhnout bez jeho přítomnosti a omluva musí být uplatněna bezodkladně s uvedením důležitých důvodů. Správní orgán odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.2.2014 č.j. 7AS 124/2013-25, podle něhož „aby bylo možné považovat omluvu za náležitou, je třeba kumulativně splnit tři podmínky: bezodkladnost omluvy, odůvodnění omluvy a doložení důvodu omluvy v rámci objektivních možností obviněného.“ Dále správní orgán poukázal na rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 21.2.2013 č.j. 9As 101/2012-60, podle něhož „správní orgán má povinnost akceptovat omluvu, která je náležitá, to předpokládá jak její bezodkladnost, tak i její relevantnost důvodů, o něž se opírá. Právní institut omluvy z jednání u obviněného z přestupku představuje zákonem předvídané dobrodiní, jehož využití je však nutno spojit s požadavky, které zaručí jeho výkon, jenž nebude kolidovat se samotným účelem řízení – s projednáním přestupku.“ Na základě uvedeného je podle správního orgánu zřejmé, že nebyly důvody pro nařízení dalšího jednání, když na základě dokazování provedeného při jednání 12.5.2015 byl skutečný stav věci zjištěn beze všech pochybností. Správní orgán poukázal i na nálezy Ústavního soudu ze dne 12.6.1997 sp.zn. III. ÚS 68/97, podle něhož „v případech, kdy zástupce žádá soud, aby již nařízené jednání přeložil na jiný termín, není věcí obecného soudu, pokud uváděné důvody neshledá dostatečně závažnými, aby o svém odmítavém stanovisku k takové žádosti žadatele uvědomoval; je věcí zástupce, aby se sám a zavčas o akceptaci své žádosti přesvědčil a stanovisku obecného soudu přizpůsobil režim svého pracovního dne. Časová kolize zástupce při různých jednáních zpravidla není dostatečně závažným důvodem pro odročení, neboť je na samotném zástupci, aby bez újmy na procesní postavení a zájmech zastupovaného nastalou kolizi podle své potřeby a vůle řešil substitucí.“

Přestupek spočívající v řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu, zhodnotil správní orgán jako možné porušení zákona o silničním provozu, neboť alkohol působí velmi negativně na reakční a rozpoznávací schopnosti řidiče, jeho účinky nepříznivě ovlivňují reakční dobu a způsobují změny chování řidiče, kdy již při hladině alkoholu v krvi nad 0,3 ‰ výrazně roste riziko nehodovosti při řízení motorových vozidel. U žalobce byla zjištěna hladina minimálně 0,46 ‰, kdy tuto hodnotu nelze považovat za nízkou. Správní orgán uváděl, že provoz byl na nízkém stupni, avšak jednalo se o prostory obchodního domu Billa, kde lze očekávat zvýšenou frekvenci chodců, a kde je tudíž nutno dbát zvýšené pozornosti, což se s řízením vozidla pod vlivem alkoholu vzájemně vylučuje. Naopak přestupek spočívající v nepředložení řidičského průkazu posoudil správní orgán jako méně závažný, jímž nebyla bezpečnost ani plynulost silničního provozu ohrožena.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný poukázal na to, že žalobce v průběhu řízení nijak nezpochybňoval, že byl policisty jako řidič zastaven, pouze namítal požití alkoholu až po zastavení vozidla. Žalobce podle žalovaného tak nepředestřel žádnou alternativní verzi skutkového stavu, když neuvedl, kdo měl být řidičem vozidla v době spáchání přestupku. Proto jeho námitku, že existují pochybnosti o tom, že by v inkriminovanou dobu řídil motorové vozidlo, hodnotil žalovaný jako nedůvodnou. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.9.2012 č.j. 1As 118/2012-23, podle něhož „jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti.“ Z tohoto rozhodnutí dále vyplývá, že nelze dovodit, že by k naplnění materiální stránky přestupku došlo vždy, je-li naplněn materiální znak. Pokud se k okolnostem jednání, které naplňují materiální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku. Podle žalovaného ze spisu nevyplynuly žádné okolnosti nasvědčující tomu, že by materiální znak přestupku nebyl naplněn, ani žalobce takové skutečnosti neuvedl, kdy pouze argumentoval

tím, že alkoholický nápoj požil až po ukončení řízení, což však bylo provedenými důkazy zcela vyvráceno. Podle žalovaného se správní orgán I. stupně materiálním znakem přestupku zabýval, když ve svém rozhodnutí rozvíjel úvahu o vlivu alkoholu na reakční a rozpoznávací schopnosti řidiče a správně uzavřel, že prokázaná hladina alkoholu ve výši 0,43 ‰ není nízká. Dále správní orgán I. stupně shledal, že se žalobce dopustil přestupku v odpoledních hodinách v uzavřené obci Plzeň, na komunikaci před nákupním střediskem Billa, kde lze předpokládat i o víkendu zvýšenou frekvenci chodců, a kde je tudíž potřeba dbát zvýšené pozornosti, což se s řízením vozidla pod vlivem alkoholu vzájemně vylučuje. Žalovaný tuto úvahu označil za přezkoumatelnou a ztotožnil se s ní a dodal, že žalobce představoval potencionální riziko pro ostatní účastníky silničního provozu. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.9.2010 č.j. 8As 59/2010-78, podle něhož „vychází-li právní rámec z tzv. nulové tolerance k hladině alkoholu v krvi řidiče, není jeho odpovědnost vyloučena tím, že se zjištěná hladina alkoholu jeví po odečtení tzv. odchylky měření marginální.“ Podle žalovaného se v daném případě o marginální hladinu alkoholu nejednalo. Podle žalovaného tak materiální stránka přestupku byla prokázána a není žádný objektivní důvod tuto skutečnost prokazovat znalecky či vyšetřovacím pokusem, jak navrhl žalobce v odvolání. Podle žalovaného provedené důkazy po jejich vyhodnocení vytvořily jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém vnitřních informací, které jako celek nemohou vést k jinému závěru, než že se žalobce přestupku dopustil.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.r.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

Žaloba není důvodná.

Soud neshledal pochybení správních orgánů v okolnosti, že nebyl proveden výslech třetího policisty, přítomného na místě přestupku, za situace, kdy byly provedeny výslechy dvou policistů, jejichž výpovědi navzájem korespondují a doplňují se a nejsou mezi nimi žádné rozpory a současně tyto výpovědi korespondují i s ostatními písemnými podklady obsaženými ve správním spise. Opětovné předvolávání třetího policisty by bylo nadbytečné a v rozporu se zásadou hospodárnosti řízení, neboť skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností.

Za nedůvodnou považuje osud i námitku žalobce, že správní orgány nevyvrátily jeho tvrzení, že nápoj, ve kterém mohl být obsažen alkohol, požil až po zastavení vozidla. V podstatných bodech se výpovědi vyslechnutých svědků policistů shodují a vzájemně korespondují. To platí nejen v otázce, kde bylo vozidlo žalobce zastaveno a jak probíhala kontrola, nýbrž zejména také ohledně skutečnosti, že žalobce měli policisté od okamžiku zastavení stále v dohledu, a tudíž je vyloučeno, že by žalobce po zastavení vozidla požil alkoholický nápoj. Nadto podle svědka B. nebyly žádné nápoje či potraviny ve vozidle žalobce vidět a žalobce po zastavení vystoupil z vozidla, takže by ho nenechávali požit jakékoliv jídlo nebo pití. Rovněž dle svědka Němce po zastavení vystoupil žalobce z vozidla. Tento svědek navíc doplnil, že zastavené řidiče nenechávají ani kouřit, takže by mu nebylo umožněno pít či jíst po zastavení. Proto dle názoru soudu správní orgány nepochybily neprovedením výslechu třetího policisty, neboť skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností.

Podle tvrzení žalobce v žalobě nebylo jednoznačně prokázáno, že by došlo k naplnění alespoň formálních znaků přestupku, a s ohledem na nejasnosti celé věci považuje tak žalobce odůvodnění materiálních znaků za nedostatečné.

K tomuto soud uvádí, že otázkou naplnění materiálního znaku přestupku se v daném případě zabýval v napadeném rozhodnutí žalovaný, a to dostatečně podrobně a srozumitelně, jak vyplývá z výše shrnutého obsahu tohoto rozhodnutí. Žalovaný zejména správně poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.9.2012 č.j. 1As 118/2012-23, (dostupný na www.nssoud.cz). Soud stejně jako žalovaný v dané věci neshledal žádné zvláštní významné okolnosti, které by způsobovaly nenaplnění materiálního znaku přestupku, a žalobce ani žádné takové okolnosti nezmínil, pouze tvrdil nenaplnění formálních znaků přestupku tím, že alkoholický nápoj požil až po zastavení vozidla, což bylo provedeným dokazováním vyvráceno.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 29. srpna 2016

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně